

**Видання Прикарпатського національного
університету імені Василя Стефаника**

лютий-березень 2010

№18

УНІВЕРСИТЕТ

Я переймаюся тим, щоб наші студенти не тільки розвивалися інтелектуально, але й вели здоровий спосіб життя

Пора підбити підсумки 2009 року, намітити плани й перспективи нового 2010. Про це наша розмова з ректором Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Богданом Остафійчуком.

– Богдане Костянтиновичу, чим, на Вашу думку, був визначальний для університету минулий рік? Чи може кризовий рік бути успішним?

– Так, 2009 рік, вважаю, провели успішно. Купили спортивно-оздоровчий комплекс «Олімп». Для студентів і жителів міста він має велике значення, тому що спортивний комплекс знову переходить у державну структуру. У ньому будуть займатися, насамперед, наші студенти, а також жителі міста. Незважаючи на кризову ситуацію, що склалася, ректорату вдалося

отримати дозвіл на цю купівлю, а це 4,5 млн. гривень. Крім того, ми отримали дозвіл на ремонт приміщень радіозаводу, щоб розмістити в них Інститут туризму (загратчено ще один мільйон). Ніхто не вірив, що це можна зробити. Нам вдалося, так що закінчили господарський рік досить успішно.

Торік університет підтвердив IV рівень акредитації і звання національного. Державну акредитаційну комісію всі спеціальності пройшли блискуче. Тому до 2019 року університет може спокійно працювати й розвиватися. І це радує.

Наразі відкриття нових спеціальностей не передбачається, тому що для цього необхідно укріпити матеріальну базу, викладацький склад, щоб надавати студентам високий рівень знань. Наші студенти повинні бути, насамперед, фахівцями у своїй справі. Не дипломи з відзнакою нас цікавлять, а саме затребуваність наших випускників на ринку праці. Тому й намагаємось створювати для них комфортні умови

не тільки для навчання, але й дозвілля.

Цього року плануємо закінчити ремонт корпусу Педагогічного інституту (ЦНТИ), корпусу Інституту туризму (радіозавод), гуртожитків. Якщо дозволять кошти, то зробимо ремонт у сквері внутрішнього університетського двору. Поставимо там пам'ятник геніальній людині, пророку України – Тарасу Шевченку. Щоб біля нього студенти могли відпочити, подумати, обміркувати свої прагнення.

Не менш важливе і те, що викладацькому складу й усім працівникам нашого закладу

повністю проведено оздоровчі та відпускні виплати. Вважаю це також успіхом університету.

– А як держава сприяє розвитку нашого університету? І за чий кошти куплено “Олімп”?

– Це кошти тільки університету. Держава платить лише за навчання студентів державної форми та зарплату викладачам.

– Вже стало звичним, що Прикарпатський національний університет постійно веде ремонтно-будівельні роботи (гуртожитки, санаторії, корпуси). Цього року теж такі роботи триватимуть?

– У Буркуті Верховинського району та поблизу гори Піп Іван землю для відновлення обсерваторії нам ще не надали. І якщо районна рада і обласна вирішать це питання, то ми розпочнемо будівництво відпочинково-лікувального санаторію в Буркуті. Там

є мінеральна лікувальна вода. Тут свого часу лікувались Іван Франко і Леся Українка. Саме тут, на мою думку, можна розвинути цікаві туристичні шляхи, побудувати стаціонар для туристичних груп, екологічний стаціонар для вивчення рослинності цього регіону і географічний центр, де студенти проходилимуть практику в польових умовах.

Крім того, в Зеленому нам передали клаптик землі, де ми плануємо побудувати будинок Вінченза.

– Отже, наші можливості зростають. Важливим є те, що університет дбає не тільки про науковий потенціал, а й всесторонній розвиток студента,

поліпшення рівня його відпочинку, чи не так?

– Навчальному закладу в його розвитку конче необхідний рух. Ми не можемо стояти на місці. Велосипедист, як щ о зупиняється, то падає. В нас також, чим більша швидкість, тим більше відчувається рівновага. Тому, коли розвивається університет,

зримі успіхи вимальовують і перспективи. Зараз колектив бореться за звання дослідницького університету. Для цього проводиться велика підготовча робота. Потрібно мати тільки 15 спеціалізованих кафедр із захисту дисертацій. На сьогодні їх у нас лише 9. Загалом, за умови достатньої роботи й наполегливості викладацького складу університету, це можливо.

– Із виборчою кампанією та наступним приходом до влади президентської команди, очевидно, впроваджуватимуться освітні проекти реформування вищих навчальних закладів. Наскільки Прикарпатський національний університет готовий до нововведень? І ще одне. Під час виборчої кампанії знову ялозилося питання двомовності. Яка Ваша думка з цього приводу?

– Я не думаю, що відбудеться особлива, кардинальна перебудова.

Університет – це досить автономна і стійка структура. Ми є одним з найбільш “західних” університетів у регіоні і мусимо бути такими, щоб нашу українську мову, українську науку визнали та розуміли у Європі.

А якщо глянути з іншого боку, то він повинен бути джерелом об'єднання Сходу і Заходу. Нам необхідно проводити таку освітню і виховну політику, щоб чуття єдиного українського простору мав кожен громадянин України, який проживає на нашій території, бо держава єдина. Потрібно продовжувати співпрацю з університетами Сходу, з тим же Харківським, Донецьким, Кримським, Херсонським тощо.

Що ж до мови, то треба розуміти, що народ є тоді народом, коли він спілкується своєю рідною мовою. Немає мови – нема народу. При цьому ніхто нікому не забороняє знати навіть сто мов – говори якою хочеш. Скільки мов ти знаєш – стільки разів ти людина! Але ж, коли ви їдете в Америку, то не примушуєте американців розмовляти українською тільки тому, що там велика наша діаспора. Отже, в нашій державі державною мовою повинна бути тільки мова українська.

– Скажу відверто, що більшість молоді не дуже переймається мовним питанням. Адарма. Чи не здається Вам, що для вищого навчального закладу необхідні чіткі орієнтири в національному вихованні молоді? Адже в нашого народу насправді славне минуле. Будь-яка інша країна світу вважала б за щастя мати таку історію, як наша. Чого тільки вартують славні періоди Козацтва, Гетьманщини, які залишили свій помітний слід у світовій історії і, на жаль, у нас чомусь є предметом вивчення та інтересу тільки істориків.

– Козацтво, Гетьманщину наш народ пам'ятає. Це була своєрідна форма розвитку нації та державності. А потім так сталося, що ми потрапили в залежність від іноземних поневолювачів на багато сотень років... Як виховувати молодь, що пропагувати?

Треба пам'ятати, що ми – нащадки Київської Русі. Історія має об'єднувати. Той же Мазепа чи Бандера є світилками, провідниками нації, які боролись за свій народ. І тому однією з основних з'єднуючих ланок як для Заходу, так і для Сходу є козацтво. Треба надавати більше уваги національному вихованню. Багато людей бояться слова “націоналіст”. Але ж кожна сильна нація, починаючи від Риму і Греків, була націоналістичною. Бо що таке націоналізм? Це вища

любов до свого народу і повага до інших. Інша справа, якщо ми говоримо про московський шовінізм. Коли ще зовсім донедавна на керівних посадах були прислані люди, то я, фактично, перший ректор з цієї когорти, який із Західної України. Бо хіба чужа людина з іншим баченням й іншими поглядами зможе зрозуміти місцевий народ? Та ні в жодному разі! Мені часто закидають, що всі “біжать” до ректора, бо ректор – добрий. Я не добрий, я вимогливий. Завжди треба людині давати шанс виправитися, а вже вона сама повинна усвідомлювати, в якому напрямку їй потрібно розвиватися.

– Ви відомий авторитетний учений, активний громадський діяч. Хотілося б дізнатись і про Вашу суспільно-громадську діяльність.

– Я ректор, а ректор повинен бути всім одночасно. І наскільки мені дозволяє моє вміння, талант, виконую все, щоб університет процвітав, розвивався і рухався вперед.

Я також переймаюся тим, щоб студенти не тільки розвивалися інтелектуально, але й вели здоровий спосіб життя. І тут важливі не лишень ті аспекти, які ми назвали вище, а й стиль поведінки сучасного студента (щоб він не курил, не ходив кожен день з пивом, яке руйнівно впливає на розвиток людини, надто молодой). Думаю, що з наступного року мені вдасться запровадити ректорську стипендію за здоровий спосіб життя.

– На що потрібно звернути увагу сьогоднішнім випускникам шкіл, нашим потенційним абітурієнтам, коли вони подають документи в Прикарпатський національний університет?

– Треба бути впевненим у своїх бажаннях. Я доволі часто зустрічаюся з абітурієнтами і вони мене питають про те, яку спеціальність поради їм вибрати? Я напівжартома, напівсерйозно кажу їм – фізику! Чому фізику?! У мене після закінчення школи помер батько. Залишилася матір, колгоспниця, а вона не могла мені допомогти якимось матеріально. Але, як бачите, я закінчив школу зі срібною медаллю. Не золотою, бо колись у дев'ятому класі мав трійку з алгебри. І не тому, що я її не знав, а тому, що вчитель “відбив” у мене бажання виявляти свої знання. Напередодні вступу в університет проходила першість світу з футболу, то я й переглянув тоді всі матчі. А наступного дня фізику здав на п'ятірку. Під час навчання займався спортом, танцями. Завжди вчився на стипендію. Тоді вона була головним показником успішності. Ніколи не мав підвищеної стипендії. Зате був активним у позанавчальному процесі: виступав на змаганнях з біатлону, танцював у народному ансамблі «Верховинка», любив дівчат (Усміхається). На все знаходив час. У нас, звичайно, були у групі відмінники. Але різниця, мабуть, між нами в тому, що коли я чогось сильно хочу, то не просто сиджу і думаю про це. Я працюю. І це винагороджується сповна. Якщо просто мріяти і нічого не робити, то нічого не досягнеш. Тому студентам відповідаю: «Уявіть собі, що ви зараз вступили в університет, у вас батьки прості, за вами немає сильної руки, але ви стаєте ректором університету. Таке може тільки фізик!» (Усміхається).

– Які будуть Ваші побажання чи мотивувальні імпульси до навчання та активної діяльності студентам Прикарпатського національного університету...

– Якщо вибираєш професію, то треба керуватися власним серцем і докладати максимум зусиль, щоб реалізувати свою мрію. Не треба ніколи думати, що колись зустрінеш принца чи принцесу і все тоді “впаде з неба”.

Я вірю в Бога і знаю напевно, що Він допомагає тільки тим, хто працює. І ніколи – ледацюгам.

Наталія Криворучко

Усі вже звиклися з думкою, що Прикарпатський національний університет постійно веде якісь будівельно-ремонтні роботи. Міняє обличчя фасад університету, виростає новий гуртожиток, йде реконструкція корпусів тощо. Нещодавно виникли чутки і про можливі зміни у сквері внутрішнього університетського двору, а саме: поява там фігуративної композиції – пам'ятника українському Кобзареві Тарасу Григоровичу Шевченку. Здається, керівництво закладу вирішило випередити міську владу Івано-Франківська, яка ще й досі не завершила дискусії щодо остаточного місця розташування монумента українському генієві.

У Прикарпатському університеті ситуація кардинально протилежна: і місце обрали, і роботу почали. Автором і виконавцем пам'ятника став відомий івано-франківський скульптор Богдан Степанович Гладкий, до художньої майстерні якого і вирішила завітати кореспондент нашої газети.

– Доброго дня! Перше, що вражає, коли відчиняєш двері до Вашої художньої майстерні – це кількість і розмаїття скульптурних витворів... Вона нагадує справжню галерею портретів. Скільки робіт налічується у Вашому творчому доробку сьогодні?

– У загальному, як Ви висловились, мій творчий доробок налічує близько 90 портретів, медалей, фігуративних композицій і пам'ятників.

– Розкажіть трішки про себе.

– Народився 15 червня 1962 року в місті Дрогобич Львівської області. З 1979 до 1983 навчався у Львівському училищі прикладного і декоративного мистецтва імені Івана Труша. 1987-1992 – продовжив навчання у Львівській академії мистецтв на відділенні монументально-декоративної пластики. 1991 – навчання в Українському Католицькому Університеті св. Климента в Римі. Згодом аспірантура при Львівській Академії мистецтв (1992-1995) та робота на викладацькій ниві в цьому ж закладі. З 1997 року почав викладати скульптуру, пластичну анатомію, композицію на кафедрі образотворчого мистецтва та дизайну художнього факультету Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

– Чи можна більш детально дізнатися про період навчання в Українському Католицькому Університеті св. Климента в Римі?

– Мені надзвичайно пощастило, адже я був учнем відомого українського

скульптора і мистецтвознавця, народного художника та хорошого педагога Дмитра Петровича Крвавича. Це геніальна людина, у мистецькому доробку якої понад 90 творів – пам'ятники Іванові Вишенському, Михайлові Грушевському, монумент Слави на честь 25-річчя перемоги над нацизмом та багато іншого. Саме завдяки старанням Дмитра Крвавича 1991 року було вперше організовано обмін студентів (до числа яких належав і я) між Львівською академією мистецтв і закордонним вищим навчальним закладом – Українським Католицьким

Університетом св. Климента в Римі.

Враження, безперечно, незабутні. Звісно, не всім дається можливість безпосередньо познайомитись зі школами італійської скульптури та шедеврами, якими не перестає захоплюватися людство і до сьогодні. Для мене то був неоціненний досвід, який, без сумніву, вплинув на всю мою творчість.

– У Прикарпатському національному університеті Ви, як я розумію, з 1997 року. Які значні роботи були створені в стінах цього закладу?

– Пам'ятник Івану Франку (погруддя), який був встановлений у Рахові на роковини відзначення ювілею Каменяря. Поруч із цим є ряд інших особливих для мене робіт, які можна побачити в різних куточках як нашої області, так і за її межами.

– Як виникла ідея створення пам'ятника Тарасові Шевченку?

– Ви помітили, що останні декілька років поняття Прикарпатський національний університет і будівельно-ремонтні роботи перейшли в один асоціативний ряд. На фоні загальних змін, які відбулися із зовнішнім

виглядом університету, виникла ідея створення фонтану, реалізацію якої доручили мені.

Вже кілька років поспіль у середовищі моїх друзів-митців обговорювалася перспектива створення ще й пам'ятника Кобзареві в межах студентського містечка. На одній із зустрічей з ректором, коли формувався робочий проект фонтану, була озвучена ідея його створення. Богдану Костянтиновичу не просто сподобався цей задум, але й він ним дуже перейнявся. Залишився тільки один клопіт – як тепер зв'язати монументальний пам'ятник з фонтаном. І думки полилися... Студентське середовище, зона відпочинку, фонтан, швидше камерна, а не монументальна скульптура у вигляді молодого хлопця, облагороджена пластикою. І тоді постало запитання, а чому цей юнак не може бути Шевченком? Отак і визрів образ юнака, який сидить у стані певного одухотворення і самозаглиблення, постає у динамічному розвороті.

– Якщо я не помиляюся, композиція включатиме в себе не тільки постаць поета, але і ще однієї особи?

– Ми, творчі люди, постійно живемо тим, над чим працюємо. Виникло бажання розширити композиційну схему, додавши фігуру музи, жінки – той глибокий образ, який так яскраво проходить крізь усю творчість цієї геніальної людини.

Я поділився своїми роздумами з Богданом Костянтиновичем, який їх зразу ж таки схвалив. Отак і визріла композиція – молодий Шевченко і дівчина, в руках якої вінок з калини та терну.

– На якій стадії зараз робота? Коли Ви плануєте її завершити?

– Розумієте, композиція досить велика – більше 3,5 метрів. У зв'язку з цим є певні ускладнення, які гальмують творчий процес. Я маю на увазі як приміщення, де ведеться робота, так і саму ліпку.

Роботу плануємо завершити вже цього року, адже в нас ювілей – 70 років університету. І, повірте, враховуючи рівень підтримки та сприяння, який ми відчуваємо з боку ректорату, можна беззаперечно і впевнено сказати, що все буде зроблено вчасно.

– Дякую за цікаву розмову! Маю надію, що не за горами і наступна наша зустріч, яка відбудеться вже біля пам'ятника!

Наш кор.

Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника зустрічає абітурієнтів

На День відкритих дверей і святковий концерт світлого недільного ранку скликав усіх абітурієнтів Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. Краші з краших студентів університету демонстрували свої таланти, вміння, здібності, досягнення, а також можливості, які дав їм цей вищий навчальний заклад.

Ще неспівливі кроки сьогоденних школярів виказували страх перед новим, ще незвіданим. Батьки, перешіптуючись, не менш знервовано поглядали один на одного, ніби шукаючи очима підтримки і розуміння. Та стривоженість і невідомість швидко розвіялись. До трибуни вийшли директори інститутів, декани кафедр і факультетів на чолі з ректором університету Богданом Остафійчуком, і почалася робота. Власне, це було радше зна-

йомство, злагоджена і дружня атмосфера свята для абітурієнтів. Першому, як зазвичай, слово надали ректору університету, професору, доктору фізико-математичних наук, лауреату Державної премії України, члену-кореспонденту НАНУ Богдану Костянтиновичу Остафійчуку. Привітавши гостей, своїх потенційних студентів, ректор у загальних рисах розповів про можливості, які дає університет, та успіхи, вже здобуті серйозною роботою професорсько-викладацького складу та й усіх працівників вишу.

«Колектив університету налічує близько 25 тисяч співробітників і більше 19 тисяч студентів. Щоб уявити масштаби нашого

університету, варто сказати, що за минулий рік витрачено понад 15 млн. гривень. Це один з найбільших платників податків в області, – наголосив Богдан Костянтинович. – В Україні наш університет – один з найбільших і найуспішніших. За рейтингами минулого він займає 9 місце. І це ще не межа. На державну форму навчання Прикарпатський національний університет щороку приймає близько тисячі осіб, а на платну – ще чотири тисячі. Тому, якщо ви хочете вступати в наш університет, то робіть це! Тут є всім можливість себе реалізувати».

Після знайомства з ректором, ініціативу перебрав проректор з навчально-виховної роботи, професор Володимир Чобанюк, який у загальних рисах

прокоментував цьогорічні правила вступу та інші актуальні моменти вступної кампанії у вищій школі. Далі звично: представлення навчальних підрозділів, частин та інститутів і робота в кожному з них. Батьки, абітурієнти безпосередньо спілкувалися з керівниками факультетів, ознайомлювалися з кафедрами, лабораторіями, напрямками підготовки, спеціальностями, за якими навчаються студенти.

Коли виходили з університету, то в очах не було страху чи розгубленості, а лише надія на взаєморозуміння та співпрацю з кожним абітурієнтом 2010!

Наш кор.

Новини

11 лютого 2010 року з ініціативи профкому студентів у холі гуманітарного корпусу Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника у черговий раз проведено «Караоке». Виявити свої співочі здібності зголосилося багато студентів, для яких такі події є чудовою розрядкою в перервах між напруженою роботою на лекціях і семінарах.

Єдине вічне загальнолюдське поняття, покрите мереживом найтендітніших людських мрій і сплетивом найхимерніших і найсміливіших думок, щоразу змушує наше серце битися пришвидшено. Звісно ж, це – любов. Це єдине почуття, яке облагороджує людину, робить її щасливішою та сміливішою.

Щороку 14 лютого весь світ відзначає День святого Валентина, День закоханих, День любові. Дивно якось виходить, адже, здавалося б, це почуття не підпорядковується ніяким канонам. Радше навпаки – це любові підвладні людина і час. Але нехай... Можливо, це для когось чудова нагода побачити давнього друга чи подругу, першу шкільну любов або побажати знайомим знайти власне неземне щастя на цій землі.

Можна до хрипоти говорити про це святе почуття (ясна річ – краще його просто відчуті). А можна і побачити його «реалізацію», на яку лише здатні людські кмітливість і фантазія, на сцені актової зали Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Не піднімалися лаштунки, як у театрі, просто линула чарівна музика і танцювали двоє... Несподіваний і чаруючий початок створив у залі атмосферу тепла, ніжності та очікування дива. Глядач, пройнятий таким незвичайним почуттям, мимоволі опинився у невидимих тенетах споглядання дійства.

Офіційне відкриття свята розпочалося з виступу проректора з виховної роботи, професора Богдана Івановича Ковбаса. Він привітав усіх присутніх з наближенням радісного свята, якому ймення – свято любові. Відтак на сцені з'явилися конкурсант – юні студенти (троє хлопців і стільки ж дівчат). Завдяки спільним зусиллям самих пар і вболіванням глядачів наприкінці свята оголосили кращу пару. Між конкурсами для учасників було представлено ряд номерів. Усі були зачаровані піснями, які виконували Оксана Сливка, Нестор Лучко, Олег Чигера, Ірина Шабан, Андрій Бойчук. Запросили також людину, яку заслужено називають «золотою скрипкою Прикарпаття». Це – Ярослав Бибик. Не менш захоплюючим був виступ брейк-данс команди Advanced Crew.

На завершення всім конкурсним парам вручили призи. Свято завершилося казково. Хороша тепла і приємна казка в зимовий вечір. Хоча, можливо, вона для когось лишень розпочинається. Так і хочеться створити новий календар, де кожен день буде 14 лютого. Знаєте, трохи свята в цьому житті ніколи не завадить. Особливо, якщо це – свято любові...

Наталія Орнат, студентка II курсу Інституту філології

Учений-біолог, педагог

Я знайшов гавань.
Прощайте надії і щастя,
Досить ви мною грались.
Тепер грайте іншому.

Григорій Сковорода

Поблизу Русівської церкви Пресвятої Диви Марії 2 січня 1939 року народився родич українського письменника Василя Стефаника, якому батьки дали ім'я Василько.

Василь Ілліч Стефаник першу шкільну науку отримав від відомого педагога та письменника з Покуття Івана Федорака. Батьки раділи успіхам сина і зробили все, щоб він продовжив навчання. Василь, з дитинства закоханий у природу рідного краю, обрав біологічний факультет Чернівецького університету імені Ю. Федьковича. 1975 року захистив дисертацію на ступінь кандидата біологічних наук і отримав звання доцента.

Основними науковими інтересами молодого вченого були дослідження флори і фауни Українських Карпат, проблеми охорони та збереження їх унікальності, методика екологічного виховання. Спільно зі своїми студентами він створював наукові гуртки, члени яких зацікавлено вивчали рослинний світ Буковини та Прикарпаття. Висновки цих багаторічних досліджень стали популярними в наукових колах. За значні досягнення в організації заповідних територій цих зон йому присвоїли звання «Відмінник охорони природи УРСР», «Відмінник народної освіти України». У 1978-1985 роках Василь Ілліч працював завідувачем кафедри ботаніки, у 1985-1995 роках – деканом біологічного факультету Чернівецького університету імені Ю. Федьковича. За високий рівень викладацької та наукової роботи отримав Соросівський грант у номінації «доцент». Він – автор понад 70 наукових праць з проблем флористики Українських Карпат і проблем екологічного виховання населення, численних наукових статей і праць, співавтор книжки «Визначник рослин України», кількох томів «Атласу флори Європи» (Гельсінкі), монографії «Флора Буковини» та навчального посібника «Екологія». Його перу

належать і науково-популярні книжки «Оленчина ботаніка», «Популярна екологія», збірка віршів «Гуцульська елегія». 2008 року у видавництві «Буковинського журналу», головним літературним редактором якого є письменник Мирослав Лазарук, а Василь Ілліч був куратором рубрики «Екологічна компетентність», вийшла у світ книжка В.І. Стефаника «Шевченкове природознавство», яка є вершиною його творчості. У ній через наукову площину простежується любов Тараса Шевченка до природи України, що потім лягло в основу невмирущих творів Кобзаря. Його опис української природи – це гімн природі, один із засобів пробудження національної ідеї. У холодному та вогкому Петербурзі він малює поетичні картини.

Книга В.І. Стефаника «Шевченкове природознавство», на моє переконання, є унікальною, потрібною як для викладачів вищих навчальних закладів, учителів школи, вихователів, так і для екологів і спеціалістів природознавчих професій. Незважаючи на постійне проживання у Чернівцях, В.І. Стефаник постійно цікавився життям рідного Русова, не забував уклонитися своїм рідним на цвинтарі.

Василь Ілліч Стефаник, учень репресованого свого першого вчителя та письменника Івана Федорака, з нагоди перепоховання його праху із Караганди до Русова, написав вірша.

Василь Ілліч глибоко вивчав творчість Василя Стефаника, співпереживав героям його творів. За мотивами новели «Палій» створив п'єсу, котра ще чекає постановки.

Геній був у розквіті творчих сил, коли підступна хвороба, яка роками підкрадалася, зробила свою чорну справу.

6 січня 2010 року Василь Ілліч відійшов у вічність, залишивши любу дружину Галину, дітей Наталку та Віталія, онуків Оленку та Марійку.

Великий природолюб заповідав: «Прислухаймося і створімо нову філософію життя: любімо природу, як самих себе, бо вона і є ми!»

**Теofil Виноградник,
член НТШ, почесний
член Національної спілки
краєзнавців України**

Меморіальна бібліотека
В. Копалінського

Особливо цінним надбанням Наукової бібліотеки Прикарпатського національного університету за 2008 рік є книгозбірня Владислава Копалінського (1907-2007 рр.) – відомого в Польщі ерудита, лексикографа, перекладача. Одержати її посприяли О.М. Цівкач та А. Копалінська-Мислінська.

За своє довге життя В. Копалінський (він же В.Стерлінг, він же Ян Стефчик) працював учителем іноземних мов, радіожурналістом, автором сатиричних текстів, радіоп'єс і театральної драми, видавцем, перекладачем, іноземним кореспондентом, популяризатором науки, але вважав себе лексикографом. Життєве кредо цієї людини випливає зі слів: «Я працюю через страх перед власними лінощами і через бажання здолати їх».

Професор мовознавства Тереза Смукла називала В. Копалінського «скарбницею знань»: «Я ніколи не могла зрозуміти, як одна людина зуміла охопити стільки різних галузей».

Його фейлетони (а їх біля тисячі) і сьогодні актуальні. У них відчувається живий пульс часу.

«Словникар – це невтомний трудар», – так визначив представників своєї професії видатний англійський лексикограф XVIII ст., автор «Словника англійської мови» і критичного видання творів Шекспіра – Семюел Джонсон. Таким трударем і був В. Копалінський, який переконував, що словник повинен характеризуватися якимись людськими особистісними рисами, бути цікавим для читання. Самі назви його праць засвідчують незвичайно широкий діапазон інтересів автора. Його перу належать такі книги: «Словник міфів і традицій культури», «Словник символів», «Словник нагадувань», «Енциклопедія другої статі», «Словник епонімів або слів від власних імен», «Словник подій, понять і легенд XX ст.», «Книга цитат художньої літератури XIV-XX ст.», «Лексикон любовних сюжетів», «125 казок, щоб розповідати дітям» і останні – «Пригоди слів і прислів'їв», «Від слова до слова». Письменник Тадеуш Дрєвновський зазначав, що саме видавничі форми робіт Копалінського були надзвичайно новаторськими.

Його особиста бібліотека мала здатність постійно змінюватися: непотрібні (використані) книги фондоутворювач віддавав у публічні

бібліотеки, а на полицях залишалася основа – те, що постійно необхідне для роботи. Водночас, професор В. Копалінський намагався придбати книгу, принести додому, звівши до мінімуму ходіння по бібліотеках.

Подарований науковій бібліотеці книжковий фонд охоплює 2164 одиниці. Підбір літератури виражає особисті зацікавлення лексикографа. В. Копалінський був великим пропагандистом вивчення іноземних мов. Він закликав видавати класиків в оригіналі. Основна частина цього фонду, а це 1386 примірників художньої літератури польською, англійською, німецькою, французькою, російською мовами та переклади класиків світової літератури на польську мову.

Найбільш повно представлена польська література від найдавніших до сучасних часів. Надзвичайно цікава добірка поезій (Копалінський захоплювався нею). Це антології, цикли віршів певного літературного періоду, видання класиків, як от «Zbiór poetów polskich XIX w.», «Cztery wieki poezji o Warszawie», «Poeci polskiego baroku».

У фонді бібліотеки університету потрапили також повні зібрання творів К. Галчинського, А. Фредро, Я. Івашкевича, А. Міцкевича, Ц. Норвіда, Г. Сенкевича, Ю. Словацького, Б. Зеленьського, Ю. Тувіма та ін.

Професор В. Копалінський виявляв значний інтерес до давньоримської, давньогрецької літератури, а також до англійської та французької. У фонді знаходиться повне зібрання творів Ч. Діккенса, Й. Конрада, В. Шекспіра, О. де Бальзака, Мольєра, М. Пруста. Значно менше представлена німецька, італійська, іспанська, бельгійська та ін.

Коло російських письменників охоплює такі постаті як Ф. Достоєвський, В. Набоков, А. Толстой, І. Тургенєв, Б. Пастернак. Фонд містить серії книг, виданих у Нью-Йорку, Парижі, Лейпцігу.

Значне багатство становить довідкова література, що охоплює 433 книги. Це надзвичайно цінна частина книгозбірні. Вона включає лінгвістичні словники англійської, французької, німецької мов, паралельні словники, розмовники, різнопланові енциклопедії, а саме: «Encyklopedia muzyczna», «Leksykon kultury amerykańskiej» та ін.

Надзвичайно багато представлена в колекції також польська лексикологія. Це різногалузеві лінгвістичні словники, словник лінгвістичної термінології, багатотомне видання «Słownik języka polskiego» в 11 томах, орфографічні, лексичні, фразеологічні, етимологічні, орфоепічні словники.

Окремо можна виділити подаровані авторські праці «Словник

міфів і традицій культури», «Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych z almanachem».

На полиці бібліотеки університету потрапило чимало лінгвістичної наукової літератури. З них 39 – це праці з теорії польського мовознавства, 38 – зарубіжного. Польськомовні книги містять відомості з історії мови, значна частина праць про культуру мови (зокрема, книги В. Дорошевського), а також література, в якій висвітлюються питання орфоєпії, орфографії, стилістики.

Зарубіжне мовознавство представлено загальнотеоретичними працями та посібниками з вивчення англійської, французької, російської, латинської мов.

Інший блок фонду – це літературознавчі матеріали. Серед них енциклопедії європейських літератур, довідники «Письменники античні», «Письменники російські». Польське літературознавство представлено довідниками з історії польської літератури від найдавніших часів до 1991 року, а також словниками «Літературні терміни», «Літературні постаті», «Словник псевдонімів», «Лексикон літературних постатей», критичними працями про творчість різних письменників.

Досить цікава добірка літератури із фольклору. Це наукові праці «Історія фольклористики в Європі», «Паралелі» (зіставлення фольклору та літератури), «Польський романс XVI ст.», «Співи польських пролетарів», «Словник польського фольклору». Сюди ввійшли збірники фольклору Стародавніх Греції та Риму, афоризми (зокрема, єврейські), прислів'я, анекдоти, казки. Чимало в книгозбірні В. Копалінського пісень, що свідчать про його особисте захоплення популярним жанром фольклору. Особливо цінна «Złota księga pieśni polskich», котра містить ноти і тексти відомих пісень, військових гімнів і розповіді про них. Знаходимо також збірку сучасних популярних пісень, збірку колядок «Śpiewnik lwowski do 1939», «Nie ma jak Lwów» (1990 р.).

Значний інтерес викликає добірка літератури про культуру Стародавніх Греції та Риму, давніх слов'ян Західної Європи. Гарно представлена в колекції історія культури Польщі від найдавніших часів до сьогодення.

Мистецька література охоплює енциклопедії з історії європейського мистецтва, розвідки про архітектуру й малярство Стародавніх Греції та Риму, книги про розвиток польського мистецтва. Владислав Копалінський цікавився різними видами мистецтва.

Тому і трапляються у фонді книги про фотосправу, кіномистецтво, естраду, театр та оперне мистецтво, альбоми з репродукціями картин різних митців. У полі зору фондоутворювача були різні напрями мистецтва, а саме: реалізм, експресіонізм, імпресіонізм.

Справжню цінність складає релігієзнавча література, яка охоплює Біблію (польською та латиною), Коран, оригінальні книги з теології про діяльність окремих представників римо-католицької церкви, а також науково-популярні книги про життя і смерть, життя після смерті, про святе та грішне.

Історична література містить інформацію про Стародавню Грецію та Рим, епоху середньовіччя, про окремі країни світу, історію Польщі, про діяльність польських королів і королеви Ядвіги, визначних історичних осіб (зокрема, Йозефа Пілсудського). Особливо цінним є тритомне видання спогадів Радзівіла «Пам'ятник» як характеристика епохи Речі Посполитої 1632-1656 рр.

Професор В. Копалінський – людина широких інтересів і поглядів на життя. Він цікавився філософією, досягненнями науки і техніки, шахами тощо, про що свідчить наявність у фонді книг окресленої тематики.

Фондоутворювач був варшав'янином, закоханим у рідне місто. Тому його власна бібліотека завжди поповнювалася книгами про Варшаву. В них – інформація про славне минуле і сьогодення столиці, митців і письменників, визначних діячів, які прославили її, поезія, пісні, геральдика, наука і освіта.

Іменний фонд В. Копалінського став справжнім інтелектуальним скарбом для викладачів і студентів як слов'янської, так і романо-германської філології, для істориків і політологів, усіх, хто цікавиться культурою, історією, мовою, літературою Польщі. За матеріалами книгозбірні написано чимало наукових рефератів, курсових, магістерських, виконуються дисертації.

Працівники університету, викладачі та студенти щиро вдячні всім, хто посприяв тому, щоб така цінна колекція книг стала окрасою нашої бібліотеки.

**Надія Галярник,
бібліотекар I категорії**

Від щирого серця хочемо привітати всіх наших красунь та

розумниць. День Жінки має бути особистим святом кожної свідомої людини. Людини, небайдужої до природних цінностей і найперших людських пріоритетів. Рід. Сім'я. Мати, сестра, бабуся, подруга – усі ці статуси важать багато для кожної людини. Для чоловіків, крім того, дівчина, дружина, особливо дружина – уособлення затишку, статусу, роду, продовження життя.

Шануймо жінок, друзі! Даруймо їм привітання, квіти, увагу. Зробімо їх життя комфортнішим, зручнішим, сповненим кохання та радості. Зробімо їх життя щасливішим. Хіба не в цьому мета позитивно свідомого існування

людини – робити життя того, кого цінуєш, кращим? Без жінки уявити наш світ неможливо. І він, цей світ, у якому є жінка – прекрасний.

Зі святом, рідні, кохані, шановні, прекрасні! Нехай весна живе у Вашому серці. Щодня, за будь-якої погоди та з будь-яким настроєм. А настрої нехай Вам забезпечують ті, хто поряд, хто любить Вас і кого любите Ви!

Бажаємо Вам весняного настрою протягом усього року, неземної краси, кохання та розуміння до нас, хоч і сильною, але "без Вас" доволі слабкої половини людства...

Редакція газети "Університет"

Шевченківське свято!

Ось як писали українські часописи про Шевченківське свято 82 роки тому (за матеріалами часопису "Жіноча Доля").

"Гасла братньої любови, національного єднання, образи славної історичної минувшини, які дав нам наш безсмертний Кобзар; гасла, якими Він збудив, воскресив до нового життя завмерлий, приспаний в огні, сорокміліоновий народ – як же далеко відсунулись вони від нас під цю бурхливу, сьогоднішню хвилю! Як дивно чужо звучать для дійсних поклонників Шевченкових ідей ці новітні чужі Йому ідеї, яким так багато дітей України цими часами поклоняється!

В загорілій політичній боротьбі забувається навіть про саме Шевченківське свято. Спитайте, чи багато товариств, читалень по селах до нього лагодяться? Мало де почуєте про дійсні приготування, мало де відбуваються проби, бо не мало є таких місцевостей, де політики так розєднали людей, що навіть хор важко зібрати. Небагато знайдеться таких місцевостей, де б це велике наше Національне Свято у пам'ятні дні відбулося. А одначе не забуваймо за ці дні – великі, пам'ятні для всіх ширих українців дні 10 і 11 березня!

(11 березня – вибори до сенату – ред.)

Навіть ідучи до виборчої урни – якраз в цей час пригадуймо собі його святі слова. До багатьох з нас може Наш Пророк звернути свій докір:

**Люде, люде!
За шмат гнилої ковбаси
У вас хоч матір попроси,
То віддасте...**

І не дурно... Бо це ж ми своїми чварами, своєю незгодою, довели до того, що

**Доборолась Україна
До самого краю,
Гірше ляха, свої діти
Її розпинають...**

Тож пригадаймо свій святій обов'язок супроти Матері-України й свого народу та йдім за словами Поета:

**Обніміте, брати мої,
Найменшого брата –
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати!
Благословіть дітей своїх
Твердимися руками,
І обмитих поцілуйте
Вольними устами!
І забудеться срамотня
Давня година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І всіт ясний, не вечірній
Тихенько засяє...
Обніміться ж, брати мої,
Молю Вас, благаю.**

І сповнивши, з цими словами нашого Кобзаря в душі і серці, народній обов'язок теперішньої хвилі, – киньмо всі накинені нам штучно ворожнечі, забудьмо свари та незгоди брата з братом, які від непам'ятних літ губили наш нарід. Візьмімося спільно, в згоді орати наш запущений переліг, щоб чим скорше настав для нас той великий, усіми очікуваний час, коли ми в семі вольній і новій помянем тихим словом нашого безсмертного Пророка".

Павло Сірий

*В роковини смерті
Тараса Шевченка*

**Розкриймо, друзі, в цей день широко
Духовні уха, духовні очі: Між нами
ходить душа Пророка, Шепче слова
пророчі...**

**Хай наші душі в сорочках білих
Благальним колом її оточать,
Простягнуть руки янголокрилі,
Глянуть в прозорі очі.**

**І що побачать в очах незглибних, Що
прочитають в пророчім серці — Те
розголосять у чинах срібних,
У крижаному серці.**

„Веселка”, 1928

Любомир Кліш

Тарасе мій, в Твоім вірші
Так чуто України голос.
Недолю й радощі її,
Безмежне небо, спілий колос.

І я до Тебе нині йду
З високим помислом і словом.
Століть думки Твої несучи –
Моеї нації основу.

* * *

Серед тисяч далеких доріг
Відшукаю єдину – одну,
Щоб вклонитись в пошані Тобі,
В березневу годину прийду.

І не знатиму відстаней – ні!
Повелителю мрій і думок,
На моїй українській землі
Ти, Поете, – одвічний Пророк!

«Фортуна-2009» приймає чемпіонів

Відшуміли спортивні баталії 2009 року, вгамувалися пристрасті перемог, «притлумився» біль поразок і гіркота несправджених надій, вляглися сплески емоцій, що стосувалися виступів наших спортсменів-студентів Прикарпатського національного

майстер спорту України, учасниці літніх Олімпійських ігор 2008 року, які відбувалися в Пекіні, призерка Всесвітньої Універсиади 2009 року, чемпіонка України зі спортивної гімнастики, член національної і олімпійської збірних команд України;

гараздів, він вручив дівчатам святковій нагороди «Фортуна - 2009».

Для отримання символічних відзнак у номінації «Кращий спортсмен року» були запрошені такі студенти:

- Віталій Мерінов – майстер спорту України, чемпіон світу та володар Кубка України з кікбоксингу;

- Олексій Хомин – майстер спорту України, срібний призер національного чемпіонату з лижного двоборства, член збірної команди України;

- Ігор Солтовський – майстер спорту України, бронзовий призер чемпіонату України з лижного двоборства, член національної команди;

- Аліна Кривчук – кандидат у майстри спорту, бронзова призерка національного чемпіонату з волейболу;

- Павло Грацьонь – майстер спорту України, срібний призер літньої Універсиади України зі спортивної гімнастики;

- Ніна Ілемська – майстер спорту України, срібна призерка чемпіонату світу зі спортивного орієнтування;

- Микола Фодчук – майстер спорту України, переможець національної першості зі спортивного орієнтування;

- Світлана Ілюк – кандидат у майстри спорту, переможниця легкоатлетичної першості України серед студентів вищих навчальних закладів;

- Руслан Савчук – майстер спорту України, бронзовий призер Кубка України з легкої атлетики;

- Михайло Фурикевич – майстер спорту України, срібний призер європейського чемпіонату з тхеквандо ВТФ;

- Віктор Матвійчук – майстер спорту України, чемпіон України з панкратіону (Усі вони студенти факультету фізичного виховання і спорту).

університету імені Василя Стефаника.

Після завершення національних змагань, європейських і світових чемпіонатів як завжди без метушні і зайвого поспіху посеред актові зали університету, заповненої глядачами, сидять титуловані спортсмени – студенти нашого навчального закладу.

Вже вчетверте наприкінці лютого спортивно-мистецьке свято «Фортуна-2009» приймає своїх номінантів. Цей традиційний і яскравий загальноуніверситетський захід проводять, щоб відзначити кращих спортсменів університету, котрі виборювали золоті, срібні та бронзові медалі на міжнародних і національних змаганнях, а також вшанувати переможців Спартакіади університету за 2009 рік. І тому дозволю собі поіменно перелічити володарів «Фортуни-2009», які мали можливість побути на запрошенні організаторів свята, а саме: факультету фізичного виховання і спорту, кафедри фізичного виховання та спортивного клубу університету.

Церемонія вручення нагород «Фортуна - 2009» у номінації «Кращі спортсмени року» розпочинається зі спортсменок, які талановиті і красиві від Бога. Так зване тріо дівчат, що за свою ранню спортивну кар'єру увінчалися медалями різного гатунку, неодноразово піднімаючись на найвищі сходинки п'єдесталу пошани. Одним словом, спортсменки «слабкої статі» (але сильнішої за спортивним духом). Отже,

- Дарія Згоба – Заслужений

- Ірина Харів - майстер спорту України міжнародного класу, чемпіонка Європи та України, член збірної команди України з вільної боротьби;

- Мар'яна Кв'ятковська – майстер спорту України, бронзова призерка національного чемпіонату з вільної боротьби, член збірної команди України (усі вони студентки факультету фізичного виховання і спорту).

Перших номінантів свята привітав ректор Прикарпатського національного університету імені В. Стефаника, член-кореспондент НАН України, доктор фізико-технічних наук, професор Богдан Костянтинівич Остафійчук. Побажавши студентській молоді всіляких

- Артем Лизогуб – кандидат у майстри спорту, бронзовий призер літньої Універсіади України з тхеквандо ВТФ, студент III курсу Інституту мистецтв. Разом із цими титулованими спортсменами, які сьогодні є шанованими лідерами, не обділені увагою й інші студенти, які ведуть боротьбу на різних внутрішніх змаганнях університету. Отож, давайте

Фортуна щастя усміхнулася студентам у номінації «Кращий спортсмен університету». Ними стали:
- Федоришин Євген – студент 3 курсу філософського факультету (шахи);
- Аннюк Мар’яна – студентка III курсу Юридичного інституту (волейбол, настільний теніс);
- Гора Владислав – студент V курсу фізико-технічного факультету (плавання);

сказати, що треба пишатися такими талантами, нашою студентською молоддю, яка вміє поєднувати навчання зі спортивним дозвіллям, веде здоровий спосіб життя, гідно представляє наш університет і нашу країну на Всеукраїнських, Всесвітніх Універсіадах, чемпіонатах Європи та світу, піднімаючись на найвищу вершину Олімпу.

Слід відзначити, що гостей і учасників спортивно-мистецького свята «Фортуна-2009» зі своєю концертною програмою привітали Заслужений артист України Михайло Попелюк, лауреат всеукраїнських, міжнародних конкурсів та фестивалів Олег Чигир, Ольга Яловенко, Оксана Семенюк, дитяча хореографічна школа під керівництвом Наталії Чашечкіної, гурт «Гуцул-бэнд», гурт «Вишеньки-черешеньки» та «Мажуретки» від народного аматорського колективу «Галицька веселка».

Спортивно-мистецьке дійство завершилося словами вдячності ректорові Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника Богданові Остафійчуку, професорсько-викладацькому складу факультету фізичного виховання і спорту, кафедрі фізичного виховання спортивного клубу університету, а також творчому колективу Інституту мистецтв.

Спортсменам університету нехай усміхається фортуна щастя, щасливих стартів, великого «ужинку», медалей різного гатунку 2010 року.

Усього вам найкращого, нехай усі ваші мрії збуваються. До нових зустрічей на «Фортуні-2010»!

Михайло Семенюк, автор ідеї спортивно-мистецького свята «Фортуна», викладач кафедри фізичного виховання

поринемо у вирій спортивного життя серед студентської молоді і побачимо, як вони протягом навчального року беруть активну участь у спортивно-масових заходах, радіючи своїм перемогам. Зокрема, на кафедрі фізичного виховання склалася добра традиція щодо організації і проведення змістовного дозвілля зі студентською молоддю. У проведенні спортивних змагань надає допомогу тренерсько-викладацький склад кафедри і спортивний клуб «Наука».

Серед усіх спортивних турнірів найбільшого розмаху набула університетська Спартакіада. У цих досить престижних стартах беруть участь збірні команди навчальних підрозділів, які ведуть безкомпромісну спортивну боротьбу за звання переможця. Одночасно протягом року організаційний комітет визначає кращого організатора спортивних змагань в інститутах та факультетах.

Таким чином у номінації «Кращий фізорг університету» свою нагороду отримує володар «Фортуни -2009», студент V курсу Інституту історії і політології Олег Дзьоба.

За підсумками VIII Спартакіади університету 2008-2009 навчального року в номінації «Найсильніші факультети університету» відзначені спортивними нагородами були:

- Юридичний інститут – переможець Спартакіади університету;
- економічний факультет – друга сходинка турнірної таблиці;
- Інститут мистецтв – третє місце.

Білик Вікторія – студентка 3 курсу Інституту історії і політології (настільний теніс);
Павлюк Іван – студент IV курсу Інституту мистецтв (волейбол, баскетбол).

За всіма ознаками 2009 рік увійшов в історію нашого життя з мріями, які вже збулися, з добрими справами та яскравими перемогами, набутими студентами Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника.

Беручи активну участь у змаганнях з різних видів спорту, наші студенти-спортсмени виявили велику силу волі до підкорення вершин, про що свідчать їх завойовані 15 медалей, а з них 5 – золотих, 3 – срібні та 6 – бронзових.

Без перебільшення хочеться

Спортивна мозаїка

Шахи – один з найдревніших і найпопулярніших видів спорту. Важко знайти людину, яка б не вмiла грати, але справді кваліфікованих шахістів, які розуміють усі тонкощі цієї гри, є дуже мало. Для відродження і популяризації шахів як одного з найдревніших і наймасовіших видів спорту серед студентської молоді Спортивний клуб «Наука» спільно зі студентським профкомом провели шаховий бліц-турнір, який присвячений Дню студента, що відбувся 11 листопада 2008 року. Турнір виявився досить

турніру, адже здобула перемогу у всіх номінаціях; друге місце зайняла Аннюк Мар'яна, студентка II курсу Юридичного інституту; третє – у Краснока Михайла, студента IV курсу Юридичного інституту.

13 листопада, напередодні Дня студента, у залі силової підготовки та гирьового спорту приміщення гуртожитку №1, який був відкритий цього року завдяки активній підтримці ректорату і особисто ректора Богдана

Костянтиновича Остафійчука, відбувся чемпіонат Прикарпатського національного університету з армреслінгу. Вперта боротьба точилася за перше місце. Навіть знадобився додатковий поєдинок для виявлення переможця. Ним став Розлуцький Назарій, студент II курсу Інституту історії і політології; друге місце у студента III курсу Інституту природничих наук Долинка Євгена; третім став Курташ Євген, студент III курсу факультету фізичного виховання. Кожен із цих турнірів викликав великий інтерес серед студентів, але, на жаль, тут не були присутні декани чи їх заступники, які відповідають за спортивну роботу. Адже своєю присутністю вони б могли підняти на вищий рівень авторитет змагань в очах студентів, а також і свій власний.

Степан Хопта,
директор спортивного клубу «Наука»

масовим. У ньому взяло участь більше тридцяти учасників з різних факультетів університету. Фаворитом змагань вважався Федоришин Євген, студент II курсу філософського факультету, який і завоював головний приз змагань від студентського профкому – шахівницю з бурштиновими фігурами.

Не залишились без нагород 2 і 3 призери, якими стали відповідно Кухта Мирослава, студентка IV курсу філософського факультету, Швацький Юрій, студент факультету математики та інформатики.

У Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника, до речі, незабаром відкриється шаховий клуб, у якому під керівництвом досвідчених тренерів будуть підвищувати свою майстерність студенти університету.

Одночасно з цими змаганнями відбувся відкритий чемпіонат Університету з настільного тенісу, який тривав два дні (з 11 до 13 листопада). В чемпіонаті також брали участь і викладачі. Справжніми героями цього турніру стали Білик Вікторія, студентка II курсу Інституту історії і політології, абсолютна переможниця цього

Станіславські вечорниці

**Ой не ходи, Грицю, та й на вечорниці,
Бо на вечорницях дівки чарівниці!
Котрая дівчина чорні брови має,
То тая дівчина усі чари знає.**

Вечоріє. Яскраво прибрана світлиця готелю-ресторану «Надія». На столі повний набір смачнючих страв – червоний український борщик, варенички, пампушечки, голубці, вино та узвар. Господиня у хустці, з червоними коралями та в червоних чоботях гостинно зустрічає гостей. Господар пригощає хлібом з медом і запрошує до столу.

Івано-Франківський національний медичний університет цього року започатковував прекрасну традицію – українські станіславські вечорниці. Ідея створення належить основним організаторам проекту: керівнику та засновнику проекту проректору з гуманітарних питань ІФНМУ Ігорю Ванджурі, директору проекту Ірині

Лесів, а також автору, режисеру та ведучій Йордані Дранчук. Початково режисерами проекту планувалось організувати «лікарський бал». Однак, оскільки бали в нашому місті вже проводить Прикарпатський національний університет, проєктанти вирішили здивувати всіх новинкою. А відомо, що все нове – це забуте старе.

Пісні, танці, різноманітні конкурси, музика і сміх. Вони не припинялися протягом усього вечора. Віртуозна гра троїстих музик, майстер-клас українських народних танців від керівника народного танцювального колективу «Карпати» Ярослава Семковича (вальс, голубки, «до Америки») просто не давали спочину ногам. Українські вишиванки, які були тут на різний смак: від традиційних українських червоно-чорних візерунків до білої вишивки та вишивки бісером – просто зачаровували. А запах українських страв змушував смакувати все, що було на столі, навіть попри вечірній час.

Пані та панянки, пани та паничі вальсували в українському народний строю, вишиваних сорочках, одязі з елементами національного вбрання. Франківські дівчата й жінки

з усією відповідальністю поставились до вбрання та справжньої української зачіски, за що були достойно оцінені та обдаровані подарунками від спонсорів і організаторів дійства. Атмосфера вдалась на славу. Дівчата шукали спритних парубків, парубки ж приглядалися до умілих українських красунь, ну а старші дами і невісток підшуквали.

Окрім того, для вельмишановної публіки свої етноколекції та колекції українських виробів зі шкіри показували відомі станіславські дизайнери. Приємно відзначити, що коло запрошених не обмежувалось професорсько-викладацьким складом

Івано-Франківського національного медичного університету. Українські вечорниці прикрасили виступи народного артиста України Богдана Сташківа і заслуженої артистки України Ірини Зіньковської. Владу представляв голова Молодіжної адміністрації Володимир Олійник.

Як добре, що святкування вечорниць стає сполучною ланкою у відновленні українського національного духу, багатогранної української культури, єднає серця та допомагає у цей непростий для нашої країни час замислитись, а чого ж насправді варта наша українська нація! Так і хочеться подякувати організаторам цього чудового українського дійства! Дозволю собі припустити, що мета проведення вечорниць – відновлення українських традицій та організація дозвілля молоді

Прикарпаття – виправдала недоспані ночі тих, хто готував свято. А згадки про веселощі, забави, танці, ігри та відпочинку супроводжуватимуть нас, гостей Станіславських вечорниць, ще протягом тривалого часу.

Наталія Криворучко

Засновник видання - Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника (ректор - член-кореспондент НАНУ, доктор фізико-математичних наук, професор - **Богдан Остафійчук**)

Відповідальні за випуск:

Наталія Криворучко, Любов Максимів

Коректор: **Любов Максимів**

Верстка і дизайн: **Жанна Дутчак**

Газета зареєстрована обласним управлінням у справах преси та інформації Івано-Франківської облдержадміністрації від 29.08.2005р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу інформації № 555, серія ІФ

Редактор - кандидат філологічних наук

Любомир Кліш

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст. Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції